

Zoektocht naar
het mysterieus
parfum

Zoektocht naar
het mysterieus
parfum

Katja Vandebeek

Schrijver: Vandebek Katja

Coverontwerp: Vandebek Katja

ISBN: 9789403873824

© Vandebek Katja 2026, uitgegeven via Storyland POD

1 Het bezoek

“Madilaine, schat, nu moet je toch wel opstaan hoor. Straks moeten we naar je grootouders in Durham en we moeten eerst de pluk in de boomgaard nog gaan checken.”

De moeder maakt haar dochter abrupt wakker en doet met opvallende gebaren de gordijnen openen om het zonlicht in de kamer binnen te laten.

“Mams, nu al? Ik wou nog eerst in mijn labo werken en dan met jullie mee naar Durham gaan. En ik moet nog ontbijten, en...”. Ze houdt een hand voor haar ogen om het felle zonlicht af te weren. Ze kijkt met gefronste wenkbrauwen naar haar moeder, die er wat geïrriteerd bij staat.

“Rustig, schat, je zussen zijn al beneden aan het ontbijten. Kleed je gauw aan, dan kan je met hen mee eten.” Tracht ze haar dochter zachtjes aan te sporen zodat alles vlot verloopt en niet zoals toen ze nog kind was, ze zich onder de lakens verstopte en telkens als haar moeder riep, ze nog even omdraaide. Ze zou wel dadelijk opstaan. Alleen schoof die “dadelijk” telkens een half uur op. Vandaar dat ze nu de gordijnen komt opendoen om zeker te zijn dat er beweging in de zaak komt.

Madilaine gooit goedgehumtst in één ruk haar lakens open. Schuift in haar elegante rode slippers en loopt in haar mooie, fijne nachtjapon naar haar badkamer. Ze frist zich op. Ze kamt door haar prachtig notenbruin haar met mooie volle krullen. Voor vandaag zal ze haar haar maar bijeen doen, dat lukt net met wat spelden. Dat vind haar grootmoeder zo net staan; zoals vroeger. Dat doet haar altijd lachen, al die uiterlijkheden waar de mensen zo op letten. Zo ouderwets ja,

we zijn al de jaren 1920 ! Men draagt zijn haar nu veel korter! Voor de gelegenheid kiest ze een mooie zonnige rechte gele jurk met lage taille. Ze werkt haar toilet nog af en kijkt nog eens goed naar elk hoekje van haar gezicht in de spiegel. Top ! Daar is inderdaad niets op aan te merken, met zo'n supermooie huid. Haar moeder was al naar beneden gegaan, nadat ze uit bed gestapt was.

Nu gaat ze vrolijk de grote trap af. Ze knikt terwijl respectvol naar het personeel dat al vlijtig aan het kuisen is. Ze loopt de grote inkomhal door, de sierlijke eetkamer door, zo naar het achterterras. Daar zitten haar zussen al gezellig te keuvelen aan een rijkelijk gedekte tafel. Zo'n mooie wit gietijzeren tafel met heel elegante versieringen en zes dezelfde witte stoelen errond. Er staat een grote theepot op. Vers geperst fruitsap, natuurlijk! Vers gebakken brood. Eitjes en confituur. Vers geplukte sinaasappels. Pannenkoekjes, wafels en lekkere stroop. De tafel staat praktisch vol. Haar zussen lijken helemaal niet op haar. Druk aan het babbelen, merken ze niet dat hun zus naar hen toe gewandeld komt.

“Goedemorgen, lieve zussen.” zegt Madilaine op een vrolijk zingende toon.

De zussen voelen zich onderbroken in hun gesprek, kijken op en verwelkomen Madilaine op een lachende toon.

“Ah ook goedemorgen, toch al wakker en van tussen de bloemen uit geraakt?” terwijl giechelen ze samen. Ze vinden het grappig en zo wereldvreemd dat Madilaine altijd verdiept in haar bloemen zit en er niet bij lijkt te zijn. Dat is al van haar kindertijd zo, die complete fascinatie voor bloemen en kruiden.

“Jazeker, en zelfs plannen voor een nieuw parfum. Ik heb een nieuwe bloem, die” terwijl ze de woorden zegt, valt ze stil. Haar zussen hebben zelfs niet op het einde van haar zin gewacht, ze zijn alweer lustig aan het verder keuvelen. Ze zijn totaal ongeïnteresseerd in wat hun zus doet. Dat hele plantenengedoe van haar vinden ze uiterst saai. Ze zijn eerder geïnteresseerd in het druk plannen van het huwelijk van de oudste zus. Wie ze allemaal gaan uitnodigen. Welke jurk en sieraden ze gaan dragen. Allemaal zoveel te kiezen en te regelen. Oh ja, wat de laatste roddels zijn... dat is allemaal oh zo spannend.

Madilaine is dat ondertussen al gewoon en probeert zich daar niet meer aan te storen. Ze schuift bij hen aan tafel aan. Waar heeft ze vandaag zin in. Oeh, dat ziet er allemaal heel lekker uit. Ze neemt een grote sinaasappel uit de fruitschaal. Ze ruikt er aan; wat een aangename bekende geur was dat. Ze snijdt hem in twee en snuift nog eens met volle teugen de heerlijke frisse geur op. Ze bedenkt opeens dat ze dit ook wel eens in een parfum zou kunnen verwerken. Ze dwaalt even af, om te bedenken hoe ze het parfum dan zou gaan noemen. Misschien “Orange flower”, of “Orange delicious”... “Fresh Orange”. Ze komt uit haar wereldje gezapt en zit weer met haar gedachten aan tafel. Ze neemt een lepel en eet het vruchtvlees met veel smaak op. Ze neemt nog wat druiven uit de schaal. Nadat ze het fruit op heeft, kijkt ze naar al het lekkers. Misschien een eitje, bwa, niet vandaag. Een toast met wat confituur. Vandaag heeft ze meer zin in een wafel met stroop. Terwijl ze aan het genieten is van de lekkere stroop op elk stuk wafel dat ze in haar mond steekt, praten haar zussen nog steeds heel opgewekt en ongestoord verder. Ze negeren haar totaal. Dus neemt ze uitgebreid haar tijd om van haar ontbijt te genieten, want haar zussen zouden toch niet over interessante dingen met haar praten. Kapsels, make

up en jurken, dat is toch zóóó saai. Dat stoort haar niet; ze zit toch liever in haar wereldje.

Opeens kijken de zussen allebei naar Madilaine. “Zo, je hebt nogal stevig ontbeten zus.” zegt de jongste zus Charlotte met haar strak blond haar en groene ogen terwijl ze samen met Evelyne een sigaret op een verlengstuk aan het roken is.

“Ja, ik moet krachten opdoen om straks naar oma en opa te gaan.” terwijl kijkt ze lachend naar haar zussen. Dat vermaakt hen telkens opnieuw, die gekke uitspraken van Madilaine. Wat hebben ze toch een prettig gestoorde zus.

Evelyne, de grote zus, kijkt op en zegt dat het stilaan tijd wordt om naar de boomgaard te gaan. Met haar blond strak haar en haar bruine ogen, kijkt ze naar haar twee zussen en knikt. Evelyne en Charlotte drukken de sigaret uit en blazen de laatste rook ervan uit, in de richting van Madilaine die daarvan moet kuchen. Ze schuiven hun stoelen tegelijk achteruit en staan op. Madilaine neemt haar tijd om de rest van haar ontbijt met smaak op te eten. Pas als zij ook naar binnen gaat, komt het personeel de tafel afruimen. “Fijn.” denkt Madilaine “Gelukkig dat ik geen huisvrouwkje moet spelen, dat is niet voor mij weggelegd. Ik kan blijven genieten van mijn vrijheid.”

Ze gaan naar de living; daar staan hun ouders hen al op te wachten. De vader, Nestor, is een statige man met een dikke snor en baard. Hij heeft ook een goedgevuld postuur zoals zijn vrouw. Komt natuurlijk van al het lekker eten en de cognacjes. Hij kijkt op naar zijn dochters en bedenkt dat hij eigenlijk erg fier op zijn mooie kinderen is. Dan zegt hij : “Net op tijd, we willen juist naar de boomgaard vertrekken.”.

Ze volgen hun ouders naar de hal en dan naar buiten. Voor de trap staan de paarden al klaar. Mooie dieren, sierlijk en

gespied. Ze worden op de paarden geholpen en vertrekken richting boomgaard. Daar aangekomen, stappen ze behoedzaam af. Ze nemen hun paard bij de teugels en lopen al keurend tussen de bomenrijen door. De ouders gaan naar de plukkers toe om de oogst te controleren, zeker nu de oogsttijd op zijn einde loopt gezien het al midden mei is. De meisjes checken de bakken vol met appelsienen. Madilaine kijkt wat rond, neemt wat sinaasappels in de hand, legt ze weer neer en is er eigenlijk snel op uitgekeken. Ze geraakt weer in haar gedachten verzonken, helemaal in haar zone en loopt tussen de bomen verder. Zo vrij in de natuur onder een zalige zon, een aangename warmte. Geen wolkje aan de lucht. Hier voelt ze zich helemaal thuis, tussen de sinaasappelbomen. Ze vindt het heerlijk in de uitgestrekte boomgaarden te vertoeven, in de natuur tussen al die bomenpracht. Het warme, aangename gevoel dat de zoete geur van bloemen bij haar teweegbrengt als ze de geur helemaal opneemt. Ze houdt van deze geur, het aroma en de emoties die deze oproepen. Het is haar passie, haar hele bestaan. Zalig is dat.

Met een grote glimlach en een dromerige blik in haar ogen, wandelt ze verder door totdat ze aan de rand van het domein is. Er zijn nochtans veel struiken en bomen, die een natuurlijke afrastering vormen, maar ze kent de kleine doorgangetjes al van toen ze kind was. Ze loopt de struikenrij af, tot aan het bos. Daar ergens een beetje verstopt, is een smalle opening. Handig wriemelt ze zich door het struikgewas heen, ze is nog steeds slank genoeg om er door heen te geraken. Wat een vrij gevoel, ze wandelt verder door het bos genietend van de fluitende vogeltjes totdat ze op een open plek uit komt. Daar ontdekt ze prachtige witte bloemen, die ze herkent als "California Mock Orange". Ze herinnert het zich nog van haar boeken over het plantenrijk, die ze totaal ontleed heeft. Van kindsbeen af houdt ze zelfs een boek met

alle gevonden bloemen bij met naam, plantensoort, geur en waar ze deze gevonden heeft. Het heeft haar veel bijgebracht over de eigenschappen van planten en bloemen. Met deze schat aan informatie, heeft zij zich verder gaan verdiepen in het maken van parfums om zo haar eigen geur te creëren. Haar ultieme droom is later haar eigen parfum uit te kunnen brengen.

Ze gaat stilletjes naar de bloemen toe alsof ze bang is iemand wakker te maken. Ze raakt de blaadjes aan alsof ze iemand liefdevol over zijn gezicht streelt. Ze buigt langzaam naar beneden, net over de bloemen en neemt de delicate geur in zich op. Wat een zalige zoete geur. Ze kan haar geluk niet op, ze plukt er zoveel ze kan, want dan kan ze er weer lekkere geuren van maken. Er komt een geluid van tussen de bomen. Ze kijkt op, probeert zo ver mogelijk tussen de bomen te kijken. Maar ze kan helemaal niets zien bewegen of zo. Ze kijkt terug naar beneden. Ja dit zal wel volstaan om mee te nemen. Nu hoort ze weer een geluid, geritsel ergens in de buurt. Dat benauwt haar toch een beetje; zou er iemand haar aan het bespieden zijn? Zou er misschien een gevaarlijk dier verstopt zitten?

Ze blijft een tijdje roerloos staan. Gespannen afwachting alsof er iets heel engs gaat gebeuren zoals ze al vaak in haar vele nachtmerries heeft gehad. Dan hopt er een konijn plots langs haar door. Ze schiet op en springt achter een boom. Haar hart racet als een gek in haar keel, ze hijgt van het verschieten. Na een vijftal minuten kalmeert ze wat en merkt dat er eigenlijk niets aan de hand is. Oef, dat was even schrikken. Dan komt ze weer tot de realiteit.

“Oei, hoe lang ben ik hier nu tussen de bloemen gebleven?” denkt Madilaine. “Ik ben toch wel een heel eind van het domein afgedwaald.” Met de bloemen in haar handen, die

een zalige geur verspreiden, wandelt ze nerveus terug door het bos. Voorzichtig houdend zoals een blad papier dat elke moment kan gaan wegvliegen, heeft ze haar handen als kommetjes bij elkaar om de bloemblaadjes niet kwijt te geraken.

Nu is ze terug aan de struiken van het domein. Ze blijft roerloos voor het gat tussen de bladeren staan. Ze staat wat verward te kijken. Niet zo gemakkelijk om weer terug door een smalle opening te kruipen met iets in je handen. En dat ook nog met een jurk aan. Ze steekt eerst beide handen door de opening, maar dan merkt ze dat ze te breed is en er niet door kan. Ja, daar heeft ze niet zo dadelijk een oplossing voor. Ze zet een stap terug achteruit en komt terug recht. Even nadenken.... wat kan ik gebruiken om die bloemen vast te houden zonder ze plat te drukken. Ze kijkt wat om zich heen, naar beneden over haar jurk heen. Ze neemt uitgebreid de tijd om iets te kunnen bedenken. Terwijl ze dit doet, heeft ze nog steeds haar handen voor haar uitsteken met de bloemen erin. Wel een gek zicht. Gelukkig kan niemand haar zien.

Ze kan niet dadelijk een goede oplossing bedenken en begint wat wanhopig te worden. Ze heeft er helemaal geen zin in om die prachtige bloemen achter te moeten laten. Ze kijkt nog eens rond. Er komt langzaam een idee binnen, misschien de bloemen in de jurk doen ? Ze neemt de onderkant van de rok en trekt de rand omhoog, zoals een kommetje. Ze legt de bloemen er in en houdt de rand van de rok tegen haar middel vast. Terwijl ze met één hand de rand blijft vasthouden, steekt ze nu zijdelings door de takken. Zachtjes zet ze haar rechtervoet naar voor en erdoor heen. Dan draait ze zich zijlings en laat haar lichaam erdoor heen gaan. Als laatste gaat ze met haar linkervoet erdoor en zet deze nu weer de andere kant neer. Oef, dat was goed gelukt.

Terug in de boomgaard, neemt ze de bloemen weer uit haar jurk. Ze klopt de jurk wat af en laat een grote zucht van opluchting. Dat was goed afgelopen, zonder kleerscheuren. Dat zou jammer geweest zijn, want dan zou ze zich nog moeten gaan omkleden voordat ze naar oma en opa kon gaan. Ze loopt terug richting de plukkers.

Dan ineens ziet ze haar zussen op haar toe gelopen komen en hijgend roepen ze haar toe: “Madilaine, waar zat je toch! Je bent een uur verdwenen en we konden je niet vinden!”, boos kijken ze haar aan want ze moeten zo vaak haar gaan zoeken of roepen omdat ze ergens is blijven hangen of zitten.

“Ik euh, ik....” Madilaine moet even nadenken. Ze kan niet een echte reden opgeven waarom ze van het landgoed afgedwaald is. “Ja, ik was aan het genieten van de natuur en heb deze bloemen gevonden.” terwijl steekt ze zoals een klein kind haar handen met de bloemen omhoog, praktisch in de neus van haar grote zus. Die moet daar erg van niezen.

“Niet grappig.” Ze duwt de handen van Madilaine uit haar gezicht weg en zegt : “Kom nu door, Mads, want we moeten vertrekken naar oma en opa.” , zegt Evelyne op een snerende toon terwijl ze haar zus zoals een klein kind bij de arm neemt en meesleurt wat ze vroeger ook altijd deed.

De ouders keken op: “Schat, we waren ongerust. We hebben overal gekeken en konden je niet vinden. Waar was je dan?”

Madilaine kijkt heel onschuldig naar hen en trekt haar schouders op, dan toont ze de bloemen. Ze moesten het niet ver gaan zoeken. Natuurlijk was ze op zoek gegaan naar bloemen. Ze willen hun dochter haar hobby heel graag gunnen, maar kijken het hele gebeuren een beetje met lede ogen toe. Het begint stilaan teveel te worden. Ze is nu een volwassen vrouw.

Ze heeft nu als vrouw verantwoordelijkheden. Ze hadden liever dat ze zich wat meer in de familiezaak interesseerde. Ze lijkt zo vaak afwezig. Ze hopen dat dit nog zal veranderen, want het wordt stilaan tijd om een geschikte man te vinden.

Vooraf de moeder maakt zich ongerust, omdat Madilaine nogal een vrijgevochten vrouw geworden is; een echte Amerikaanse van de nieuwe tijd. Zo'n vrije geest, zoals een vlinder, niet te vangen en vast te houden. Madilaine zit steeds met haar gedachten bij de nieuwe bloemensoorten die ze met veel ongeduld wil ontdekken, experimenteren met nieuwe parfums, in haar kleine labo zitten. Hoe gaat ze op zo'n manier ooit aan een echtgenoot raken? Ze hadden niet veel zin en tijd om daar verder op in te gaan. Het werd stilaan tijd om te vertrekken.

De controle van de oogst is heel vlot verlopen. Het fruit is van een super kwaliteit. Alles is prima in orde. Nestor is in zijn nopjes en wrijft stilletjes gniffelend in zijn handen zoals een dief die net een grote vangst gaat doen. Nu de oogst bijna voorbij is en het einde van de zomer nadert, kunnen ze de voorbereidingen voor de winterperiode beginnen. Tevreden bestijgen ze de paarden. De meisjes volgen het voorbeeld. In stilte vertrekken ze richting de grote villa.

Daar aangekomen, geeft Nestor zoals een statig man dat doet, zijn personeel de orders om de automobielen voor het huis klaar te zetten. Hij heeft er ook zo eentje gekocht omdat het een nieuwe manier van transport is en om met zijn tijd mee te gaan. Al de vrouwen gaan zich ondertussen wat opfrissen. De vrolijke moeder, Theodora, is het snelste klaar en gaat opgewekt neuriënd naar de keuken om te kijken of die lekkere sinaasappelcake al klaar is voor bij de thee. Al bij het openen van de keukendeur komt de lekkere geur van vers

gebakken cake over haar heen als een warme aangename douche. Daar liggen twee grote goudgebakken warme cakes te dampen en af te koelen op de grote keukentafel. Ze kijkt tevreden naar de kokkin. De kokkin knikt naar haar om te zeggen dat ze klaar zijn. Ze pakt ze voorzichtig in een katoenen doek in en plaatst ze in een bruine rieten mand.

Ze wil net de mand aan mevrouw Stowage geven, tegelijkertijd kijkt Theodora haar bedenkelijk aan en zegt : “Wacht even, heb je nog van die heerlijke sinaasappel marmelade?”.

“Jazeker, Mevrouw”, antwoordt de vrouw. Ze zet de mand terug op de keukentafel neer en gaat de voorraadkamer in. Ze komt terug tevoorschijn met 2 glazen potten. Theodora knikt tevreden; haar moeder zal zich verheugen op dat lekkers.

Ondertussen is Nestor ook terug binnengekomen en heeft zich nog gauw opgefrist. Hij kijkt naar de klok en trekt zijn flinke wenkbrauwen omhoog. Het is al 14 uur en ze moesten nog een hele weg afleggen tot bij zijn schoonouders. Theodora grist haar hoed en sjaal uit de handen van het dienstmeisje. Die zal ze wel goed kunnen gebruiken tijdens de rit met de open wagen. Nestor is nu ook terug in de hal en kijkt zijn vrouw vragend aan met een blik van waar zijn de dochters. Zij kijkt met haar ogen naar boven en geeft er een knikje bij met haar hoofd, die haar blonde krullen doen mee wiebelen. Hij heeft het dadelijk begrepen, de meisjes zijn nog boven.

“Komop, dames. Het is tijd om te vertrekken.” roept hij in de hal aan de voet van de grote draaitrap. Nu hoort hij snelle passen over de trap naar beneden komen. Ahh, dat is fijn, ze zijn daar. De meisjes hebben ook hun hoed en sjaal genomen, anders gaan de fraaie kapsels waaien. Ze hadden veel moeite

gedaan om hun haar mooi bijeen te doen, speciaal voor hun oma.

Ze stappen samen bijna zoals een koninklijke familie naar buiten voorgegaan door een bediende. Ze zien er piekfijn uit, net zoals hun moeder. De bediende doet de deur van het vehikel open aan de kant van de chauffeur om meneer in te laten stappen. Dan doet hij aan de passagierskant open voor mevrouw. En uiteindelijk achteraan om de 3 zussen in te laten stappen. Hij knikt en wenst hen terwijl een aangename reis. Het gezelschap knikt naar de bediende.

De dames zetten de hoeden op en maken het lint vast. Nestor start de motor; er komt een gerommel vanonder de motorkap. "Wat een lawaai is dat toch!" zeiden de vrouwen. Toch iets heel anders dan met de paarden. Een grijze rookwolk stijgt op aan de achterkant van het voertuig. Hij zet de grote hendel van de handrem af en geeft gas. De wagen zet zich in gang. Hij draait het stuur om en leidt de wagen de oprit af.

Tijdens de rit, halen ze oude grappige anekdotes aan van tijdens de vorige ritten naar Durham. Evelyne en Charlotte schieten in de lach als ze denken aan die keer dat hun vader uitgeweken was voor een doek die over een boomtak hing. Hij dacht dat er een oud vrouwtje langs de weg stond.

Of die keer dat de weg in zo'n slechte staat was, dat ze een heel eind naast de wagen moesten meelopen net toen ze de burgemeester tegenkwamen. Wat was hun vader toen erg verlegen geweest. Hij vond het een serieuze afgang voor zijn standing. Hij liet hen snel weer de wagen instappen, maar de burgemeester had het al gezien en groette hen hartelijk.